

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ 2019

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. θ' 1-8)
28 Ιουλίου 2019

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς παρουσιάζει τὴ θαυματουργικὴ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ, τὸν ὁποῖον κατέβασαν ἀπὸ τὴ στέγη μπροστὰ στὸν Κύριο τέσσερις ἄνθρωποι ποὺ τὸν μετέφεραν.

Εἶναι πράγματι θαυμαστὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ἓνας παράλυτος σηκώθηκε ὄρθιος καὶ ἄρχισε νὰ βαδίζει μεταφέροντας καὶ τὸ κρεβάτι του. Ὡστόσο στὸ ἴδιο θαῦμα βλέπουμε ὅτι ὁ Κύριος γνωρίζει τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας, ποὺ εἶναι ἐπίσης θαυμαστό, γιὰυτὸ καὶ ἀξίζει νὰ ὑπογραμμίσουμε αὐτὴ τὴν μεγάλη ἀλήθεια.

«Ἴδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν», σημειώνει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς, χωρὶς νὰ περιμένει νὰ Τὸν παρακαλέσουν, ἀπευθύνθηκε στὸν ἄρρωστο καὶ τοῦ χάρισε αὐτὸ ποὺ ἤθελε καὶ πολὺ περισσότερα ἀκόμη, ἀφοῦ δὲν περιορίστηκε στὴ θεραπεία τοῦ σώματός του μόνον, ἀλλὰ καὶ στὴν ἰσορροπία τῆς ψυχῆς.

Πρῶτα τοῦ εἶπε «ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» κι ἔπειτα «ἄρον σου τὴν κλίνην καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου». Ἔτσι ὁ παραλυτικὸς ἔζησε διπλὸ τὸ θαῦμα. Καὶ τὸ ἄξιζε, διότι ἀσφαλῶς οὔτε αὐτὸς οὔτε οἱ συνοδοὶ του θὰ ὑποβάλλονταν σὲ τόσο μεγάλο κόπο, ἂν δὲν εἶχαν μέσα τους ἀκλόνητὴ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Κύριος εἶχε τὴ δύναμιν νὰ τὸν ἀποκαταστήσει. Αὐτὴ τὴν ἰσχυρὴ πίστη ἐπιβραβεύει ἄλλωστε ὁ Κύριος μὲ τὸ θαῦμα.

Κάτι ἀνάλογο συμβαίνει καὶ στὴ δική μας ζωὴ. Ὁ Χριστὸς μὲ τὸ βλέμμα Του παρακολουθεῖ τὸν καθένα ξεχωριστά. Βλέπει τὰ προβλήματα καὶ τὶς δυσκολίες μας. Γνωρίζει τοὺς πόθους καὶ τὶς ἐπιθυμίες μας. Μετρᾷ κάθε βῆμα μας. Συμμετέχει στὸν ἀγῶνα μας καὶ περιμένει ἐκούσια καὶ συνειδητὰ νὰ καλλιεργοῦμε τὴν πίστη, τὴν ὑπομονή, τὴν ἀγάπην καὶ κάθε ἀρετὴ μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι τίποτε δὲν πάει χαμένο.

Κι ὅταν ἀκόμη αἰσθανόμαστε τὸ δίκιο νὰ μᾶς πνίγει ἢ τὸ βάρος ἀπὸ τὴν ἀδικία νὰ μᾶς συντρίβει, ἀκόμη καὶ τότε πρέπει νὰ διατηροῦμε τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ Θεὸς γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν καὶ Ἐκεῖνος θὰ ἀποδώσει τελικὰ τὸ δίκαιο. Εἶναι πολὺ σημαντικὸ νὰ πιστεύουμε στὴ συνεχεῖ παρούσα Του καὶ νὰ Τὸν ὑπολογίζουμε ἔμπρακτα στὴ ζωὴ μας.

Όμως, όπως τότε έτσι και σήμερα παράλληλα με τις αγαθές ψυχές και διαθέσεις, υπάρχουν και μολυσμένες καρδιές γεμάτες φθόνο και κακία.

Οι Γραμματεῖς και οἱ Φαρισαῖοι κάθε ἐποχῆς, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ Κύριος ἔδωσε ἄφεση ἁμαρτιῶν στὸν παραλυτικό, ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρονται λέγοντες «Οὗτος βλασφημεῖ». Κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες παρὰ μόνον ὁ Θεός, φώναζαν. «Ἴδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐνθυμήσεις αὐτῶν εἶπεν· ἵνα τί ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;» Ἐκτοτε τὸ ἐπαναλαμβάνει, ἐλέγχοντας ὅλους ὅσους στεκόμαστε στὴν ἐπιφάνεια καὶ στὸν τύπο, κάνοντας δεύτερες καὶ πονηρὲς σκέψεις ἐξαντλούμενοι σὲ λογικὰ καὶ ἀνούσια ἐπιχειρήματα, χάνοντας τὴ χαρὰ ποὺ παρέχει ἡ οὐσία.

Σὲ ἀντίθετη τροχιά ἡ ἐφευρετικότητα τῆς πίστεως τῶν συνοδῶν τοῦ παραλύτου θὰ μᾶς ὑπενθυμίζει ξεκάθαρα ὅτι ἡ γνήσια καὶ πραγματική, ἡ δυνατὴ καὶ θερμὴ πίστις δὲν κάμπτεται ἀπὸ ἐμπόδια, δὲν σταματᾷ μπροστὰ σὲ δυσκολίες. Δὲν ἐμποδίζει τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ ἐπινοεῖ καὶ ἐφευρίσκει, τρόπους καὶ δρόμους συμπαράστασης καὶ ἐνίσχυσης, παρηγοριᾶς καὶ ἀνακούφισης μέσα ἀπὸ ἐκδηλώσεις καὶ ἔργα ἀγάπης.

Εἶναι ἀλήθεια, δυστυχῶς, ὅτι οἱ ἀρετὲς τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς χαρᾶς μας γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μας εἶναι σπάνιες στὴν Ἐκκλησία, ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ περισσεύουν.

Ἀδελφοί μου,
ἡ συνείδηση ὅτι ὁ Κύριος γνωρίζει «τὰς ἐνθυμήσεις ἡμῶν», πέραν τῶν ὅσων ἐκδηλώνουμε, θὰ γίνῃ μοχλὸς νὰ προσπαθοῦμε μέσα στὸ περιβάλλον ποὺ ζοῦμε, μὲ τὴ στάση τῆς ζωῆς μας καὶ μὲ τὴ συμπεριφορά μας, νὰ ἐνισχύουμε τὴν πίστις τὴ δική μας καὶ τῶν ἄλλων, προκειμένου νὰ ζήσουμε τὸ θαῦμα. Ἀμήν.

[dkpdf-button]